

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 14

JUILLET 1944

SỐ 161

MẮT NHÌN BỐN HƯỚNG

TRONG lời quở-trách thiên-sứ của Hội-Phánh Lao-di-xê, Đức Chúa Jêsus có nói rằng: «Người không biết rằng mình ... dui-mù» (Khải 3: 17). Tục-ngữ cũng có câu: «Chẳng có ai dui-mù bằng kẻ không chịu thấy.» Hội ôi! Có người tự nhận là tin theo Đấng Christ, hầu việc Đấng Christ mà mắt của tâm-linh lại dui-mù, và sự dui-mù này đáng ghê-sợ hiết bao vì nó đi hại đến đời đời.

Vậy nên Đức Chúa Jêsus khuyên những người ấy rằng: «Ta khuyên người hãy ... mua thuốc sức mắt dựng thoa mắt người, hầu cho người thấy được» (Khải 3: 18). Nếu quả thật Đức Thánh-Linh đã khiến con mắt của tâm-linh anh em sáng-tỏ, thì anh em không còn nhuu lại dặng sau mà thêm tiếc mũi đời, cũng không còn nhìn xuống vũng bùn tội-lỗi. Nhưng con mắt anh em sẽ có những sự hiện-thấy kỳ-diệu và ban-phước vì nhìn vào bốn hướng khác hẳn.

Nhìn vào — thấy mình!

MỘT tin-đồ thanh-niên bởi vì Mục-sư cao tước cái bí-quyết sống một đời thanh-công và trọn-thắng. Mục-sư đáp-rằng: «Hãy để nhiều thì-giờ cầu-nguyện một vấn-đề thôi— Xin Chúa cho tôi, thấy tôi!» Một tuần-lễ sau, thanh-niên trở lại cùng tôi-tớ Chúa, với một vẻ mặt vô-cùng buồn-thảm và hối-hối, vì Đức Thánh-Linh đã cho chúng thấy rõ chơn-tướng của mình. Đó là bước đầu của đời sống anh-hồng đượ-tin. Anh em có thấy lòng

minh không? Có thấy mình trong ánh sáng của Chúa không? Ôi! Ước gì từ đây lòng anh em phát ra tiếng than-thở của Ê-sai: «Khốn-nạn cho tôi! Xong đời tôi rồi! Vì tôi là người có môi đơ-dày, ở giữa một dân có môi đơ-dày» (Ê-sai 6: 5); hoặc tiếng kêu cứu của Phao-lô: «Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân-thể hay chết này?» (Rô-ma 7: 24).

Tục-ngữ có câu: «Hãy tự biết mình!» Nhưng thật ra chẳng ai tự biết mình rõ-rệt, trọn- vẹn. Anh em hãy lặng-thình trong nơi chỉ-thánh để Đức Thánh-Linh chỉ cho mình thấy mình. Bao nhiêu lần anh em theo ý riêng? Bao nhiêu lần anh em bỏ qua sự cầu-nguyện? Bao nhiêu lần anh em cù-xử, hành-động, nói-những, suy-nghĩ, và hầu việc Chúa nữa, dường như Đức Chúa Trời không thấy mình? Bao nhiêu lần trí tưởng-tượng của anh em đả-ôm-ấp những hình-ảnh mà anh em sẽ xấu-hổ nếu phải mô-tả lại cho kẻ khác nghe? Phải chăng cái vô ngoài tin-kính, đạo-đức che-giấu cái bề trong sa-sút và hư-hoại vô-ngần?

Nhưng, cảm-tạ Đức Thánh-Linh, khi Ngài giết rớt hết mặt nạ của hôn-ngã, thì Ngài liền khiến ta —

Nhìn lên—thấy Đức Chúa Jêsus-Christ

NÓI tiếp về tin-đồ thanh-niên kia. Thấy chúng buồn-thảm và thất-vọng, Mục-sư khuyên chúng rằng: «Bây giờ hãy cầu-nguyện một vấn-đề khác— Xin Chúa cho tôi thấy Chúa!» Một tuần-lễ sau, thanh-niên trở lại cùng tôi-tớ Chúa với một vẻ mặt vô-

cùng tươi-sáng, vui-vẻ. Chẳng đã thấy Chúa trong tâm-thần mình.

«Cầu... Cha vinh-hiến ban thân-trí cho sự khôn-sáng và của sự tỏ ra cho anh em, để nhận-biết Ngài» (Êph. 1: 17)! Nếu lời cầu-nguyện đó được linh-nghiệm trong đời sống anh em, thì anh em sẽ «hiết quyền vô-hạn của Ngài, đối với chúng ta có lòng tin, là tôn đấng nào, y theo phép-lời-thượng của năng-lực mình, mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngồi bên hữu mình tại các nơi trên trời, cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế-lực, mọi quân-chủ cũng mọi danh vang ra, không những trong đời này, mà cũng trong đời hầu đến nữa» (Êph. 1: 19-21).

Quyền vô-hạn và phép-lời-thượng của Đức Chúa Trời sẵn-sàng trút vào lòng ta, hành-dộng trong ta, đến nỗi Đức Chúa Jê-sus-Christ chẳng còn là một hình-ảnh xa-xăm nữa, nhưng là một thực-sự, một hiện-diện trong lòng dạ và trí-óc ta, trong mọi nơi ta đi và mọi việc ta làm. Tất cả cái gì từ ta phát ra, lộ ra, sẽ gọi-nhuần sự sống siêng-phàm và chí-thánh của Ngài, vì giữa Ngài và ta có mối thông-công, dây liên-lạc không đứt. Bởi ta sẽ là một tiếng reo-bò khải-hoàn rằng: «Chúa thể nào, thì chúng ta cũng thể ấy trong thế-gian này» (I Gi. 4: 17).

Không thấy rõ Đức Chúa Jê-sus-Christ trong tâm-thần mình, thì đời thiêng-liêng không thể nào bước vào một «chỗ rẽ» quan-trọng. Cho nên Sứ-đô Phao-lô đã lớn tiếng tuyên-bố rằng: «Tôi cũng coi hết thảy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận-biết Đức Chúa Jê-sus-Christ là qui hơn hết» (Phil. 3: 8).

Nhìn quanh—thấy Hội-Thánh và đồng-bào hư-mất!

SAU khi tiên-trí Ê-sai thấy Chúa và thấy mình, thì ông thưa: «Có tôi đây; xin hãy sai tôi» để đáp lại tiếng Đức Chúa Trời hỏi rằng: «Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho Chúng Ta?» (Ê-

sai 6: 8). Đó là tâm-chí và chức-vụ của kẻ đã thấy mình và thấy Chúa. Nếu anh em chưa bền-chôn lo-lắng cho vận-mạng của Hội-Thánh, chưa sốt-sắng cứu-vớt đồng-bào trầm-luân, thì quả hẳn anh em chưa thật thấy mình và thấy Chúa.

Hỡi Sứ-đô Phao-lô, người đã thấy mình và thấy Chúa, ông đối với Hội-Thánh thế nào? đối với đồng-bào hư-mất thế nào? Đây, câu đáp lại của ông vang-dội các thày-dại rằng: «Hỡi các con, vì các con mà ta lại chịu đau-đớn của sự sanh-nở, cho đến chừng nào Đấng Christ thành hình trong các con» (Ga 4: 19); lại rằng: «Tôi ước-ao có thể chính mình bị dứt-bỏ, lia khỏi Đấng Christ, vì anh em bà-con tôi theo phần xác, tức là dân Y-sơ-ra-ên (Rô-ma 9: 3-4).

Anh nói với tôi rằng anh đã thấy mình và thấy Chúa. Tốt lắm; nhưng anh hãy chỉ cho tôi những thành-đồ nào đã nhờ anh mà bước lên con đường tin-kinh, thánh-sạch, đặc-thắng, và những tội-nhơn nào đã nhờ anh mà được ghi tên vào Sổ Sống trên trời (II Phi-e 1: 8). Anh chớ tự gạt mình và gạt người bằng sự cảm-dộng nhơn-tạo, bằng sự sốt-sắng thiên-nhiên, và bằng sự đạo-đức của phần hồn, nhưng anh phải có thể chỉ rõ dấu-tích của «Chim Bò-Câu đậu trên» anh (Ma 3: 16).

Nhìn trước—thấy phần thưởng!

BA bước từng-trải trên đây sẽ khiến con mắt của tâm-hồn anh em nhìn thẳng phía trước, như Sứ-đô Phao-lô đã nói: «Tôi nhắm mục-đích mà chạy, để giết giải về sự kêu-gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jê-sus-Christ» (Phil. 3: 14).

Đức Chúa Jê-sus không tây-vị ai, nên đã dành sẵn cho mỗi một tin-dõ nam, nữ, già, trẻ, sang, hèn, giàu, nghèo, giỏi, dốt, một «mão triều-thiên không hay hư-nát» (I Cô 9: 25). Biết đâu người đứng đầu dài vinh-quang trong thế-gian lại không có tên trong danh-

MẮT NHÌN BỒN HƯƠNG (Tiếp theo trang 69)

sách các thánh-đồ đã «chạy cách nào cho được thưởng» (I Cô 9: 24). Biết đâu «người ước-ao được ăn những đồ ở trên bàn người giàu rớt xuống» (Lu 16: 21), lại đứng chung hàng với những anh-hùng đức-tin «đã đánh trận tốt-lành, đã xong sự chạy, đã giữ được đức-tin» (II Ti 4: 7).

Vậy, dầu trời tươi-sáng hay bóng tối mịt-mờ, anh em hãy chạy. Dầu ấm-no hay dới-lạnh, anh em hãy chạy. Dầu được tôn cao hay bị hạ xuống, anh em hãy chạy. Hãy chạy bằng

cách giấu mình để bày-tỏ Đấng Christ. Hãy chạy bằng sự phó mình vào Thập-tự-giá để thắng cơn cám-đỗ. Hãy chạy bằng lòng hoàn-toàn vâng-phục ý Cha. Hãy chạy bằng lời cầu-nguyện trước Ngai Ông-Phước.

Và giữa cơn trận thiêng-liêng, nếu anh em sức cùng lực kiệt mà ngã xuống, thì nguyện anh em ngã lăn vào tay «Đấng vì sự vui-mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy Thập-tự-giá, không đều si-nhục, và hiện nay ngồi trên ngai Đấng Chúa Trời» (Hê 12: 2) | - T. K. B.